

moderato allargando

Vasile Andreica

azi nu-ți mai spun cuvinte de prisos
mi-ajunge să-mi vorbească numai ochiul
în timp ce-ți desenez în palmă crochiul
unui medalion misterios
care să îți cuprindă nesfârșirea
într-iun oval de-argint suflat cu jad
căci nu mă-nterează rai sau iad
de nu-s unit cu tine-n confiirea
pe care filosofii o clamează
drept bun suprem al existenței noastre
dintr-un pământ pietros cu zori albastre
ce-n noi deșertăciunea colorează
scăldând privirea-n valuri de uimire
iscate din oceanica iubire.